

Καὶ ὅτι· οὐκ ἔστιν ἐκείνῳ παραδοθέντα τῷ πυρὶ προσδοκῆσαι
55 κολάσεως τέλος.

Ἄλλ' αἱ μὲν ἀτοποὶ τοῦ βίου ἡδοναὶ τῶν σκιῶν καὶ τῶν
δηνειράτων διαφέρουσιν οὐδέν· πρὸν ἦ γὰρ τελεσθῆναι τὰ τῆς
ἀμαρτίας, σθέννυται τὰ τῆς ἡδονῆς· αἱ δὲ ὑπὲρ τούτων κολά-
σεις πέρας οὐκ ἔχουσιν. Τὸ μὲν ἡδὺ πρὸς ὀλίγον, τὸ δὲ ἀνια-
60 ρὸν αἰώνιον. Τι δὲ βέβαιον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, εἰπέ μοι; Πλού-
τος, διὰ μηδὲ μέχρι τῆς ἐσπέρας μείνας πολλάκις; Ἀλλὰ
δόξα; ἀλλ' ἀκουέ τινος λέγοντος δικαίου. «Οὐ βίος μου ἐλα-
φρότερος δρόμεως.» Ωσπερ γὰρ ἐκεῖνοι πρὸν ἦ στῆναι μετα-
πηδῶσιν, οὕτω καὶ αὐτὸς πρὸν ἦ παραγενέσθαι ἀφίπταται.
65 Οὐδὲν ψυχῆς τιμιώτερον· καὶ οὐδὲ οἱ μωρίας εἰς ἔσχατον ἐλά-
σαντες ἥγνόησαν τοῦτο. Ψυχῆς γὰρ οὐδὲν ἀντάξιον, καὶ τῶν
ἐξωθέν τις ποιητικὸς ἔφη. Οἶδα ὅτι οὐ παλαιών πρὸς τὴν τοῦ
πονηροῦ πάλην ἀσθενέστερος γέγονας, οἶδα ὅτι ἐν μέσῃ τῶν
ἡδονῶν ἔστηκας τῇ φλογὶ· ἀλλ' ἐὰν εἴπῃς πρὸς τὸν ἔχθρόν,
70 ὅτι ταῖς ἡδοναῖς σου οὐ λατρεύομεν, καὶ τὴν ῥίζαν πάντων
τῶν κακῶν [σου] οὐ προσκυνοῦμεν, ἐὰν τείνης ἀνω τὸ σύμμα,
τινάξει τάχα τὴν φλόγα διὰ Σωτήρ, καὶ τοὺς ἐμβαλόντας σε
εἰς τὸ πῦρ κατακαύσει, σοὶ δὲ ἐν μέσῃ τῇ καμίνῳ νεφέλην καὶ
δρόσον ἀποστελεῖ καὶ πνεῦμα διασυρίζον, ώς μηδὲ τῶν λογι-